

σκατό: Φρ. Ἐγίνηκε σκατὰ κι ἀπόσκατα (ἐμεθύσθη μέχρι ἀναισθησίας). 2) Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων Θράκ. (Σουφλ.).

ἀποσκατούρι τό, ἀμάρι. ἵποσκατούριν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκατο καὶ τῆς καταλ. -ούρι.
Ἵπολείμματα κοπράνων.

ἀποσκαφή ἡ, Εὐβ. (ἽΟρ. κ.ά.) Ζάκ. Θράκ. (Λούπιδ.) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) Ρόδ. ἀπουσκαφή Θράκ. (Μάδυτ.) Σκίαθ. Σκόπ. κ.ά.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκαφή.

1) Σκαφή, ἀνασκαφή τοῦ ἐδάφους πρὸς καλλιέργειαν Κεφαλλ.: Ἐγίνηκε ἓνα ξελόγωμα μὲ τρεῖς ἀποσκαφές (ξελό-γωμα = ἐκχέρσωμα θαμνώδους ἐδάφους). 2) Ἡ μεταξὺ ἐσκαμμένου καὶ ἀσκάφου ἀγροῦ σχηματιζομένη αὐλαξ Εὐβ. (ἽΟρ.) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Κάρπ. Κέρκ. Ρόδ. Σκόπ.: Σύριζα ἔς τοῦ δρόμου φέραμι ἀπουσκαφή Σκόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόβα (II) 1. 3) Αὐλαξ ὡς σύνορον μεταξὺ ἀγρῶν ἢ ἀμπελώνων Θράκ. (Λούπιδ. Μάδυτ.) Σκίαθ. 4) Ἐπὶ ἐργατῶν σκαπτόντων ἀγρὸν ἢ ἀμπελῶνα οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ἐκάστου τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοποθετουμένου εἰς ἀπόστασιν τινα ὀπισθεν οὕτως, ὥστε ἡ σκαφή τοῦ ἐδάφους χωρεῖ εἰς σχῆμα κλιμακωτόν, ἄσκαφος ἀπόστασις μεταξὺ ἐκάστου τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐργατῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.): Πᾶρε τὴν ἀποσκαφή σου (τοῦτο λέγει ὁ πρῶτος, ἀποχωρῶν πρὸς ἀνάπαυσιν, πρὸς τὸν μετ' αὐτόν, ὅστις ἀφ' οὗ ἰσο-γραμμίση τὸ σκαπτόμενον ἔδαφος ἀποχωρεῖ ἐπίσης πρὸς ἀνάπαυσιν). 5) Τὸ ἐσκαμμένον ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ὁ ἐργά-της ἀφίνει ὀπισθεν τοῦ Ζάκ.

ἀποσκαφίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκαφή.

Καθαρίζω τὰ σιτηρὰ διὰ δίσκου συνήθως ξυλίνου ἔχοντος βραχέα χεῖλη ἀναρρίπτων αὐτὰ πρὸς τὰ ἄνω οὕτως, ὥστε νὰ πίπτουν πάλιν ἐντὸς αὐτοῦ. Συνών. τεπουρίζω.

ἀποσκάφισμα τό, Πόντ. (Σούρμ. κ.ά.) ἀποσκά-φιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαφίζω. Ἴδ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 117 κέξ.

Ὁ διὰ καταλλήλου δίσκου καθαρισμὸς τῶν σιτηρῶν δι' ἀνατινάξεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἄνω. Συνών. τεπού-ρισμαν.

ἀποσκάπτω Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά. ἵποσκάπτω Κρήτ. Σύμ. κ.ά. ἀποσκάβω Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἀπουσκάβον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποσκάβω Χίος κ.ά. ἵποσκάβω Σύμ. κ.ά. ἵποσκάβον Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσκάπτω.

Τελειώνω τὴν σκαφὴν ἢ τὴν διὰ τῆς σκαφῆς καλλιέρ-γειαν ἐνθ' ἄν.: Ἐναν ἔργον εἶχαν κι τ' ἀπόσκαφαν Αἰτωλ. Ἀπουσκάβιτι τ' ἀμπέλ' σήμερα, νὰ πάρον κ' ἰγὼ τ'ς ἀργάτις; αὐτόθ. Ὅ,τι κι ἀποσκάφουν σποῦν τὸ ρόδι Σύμ.

ἀποσκαψιὰ ἡ, ἀμάρι. ἀπουσκαψὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, ὅπου διακόπτεται ἡ σκαφή: Τοῦ σύνουρου τοῦ χουραφιοῦ εἶνι μέσ' ἔς τὴν ἀπουσκαψὰ. Τοῦ τοσπί τό 'χου χουμένου μέσ' ἔς τὴν ἀπουσκαψὰ.

ἀποσκεβρώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. σκεβρώνω.

Ἰδία ἐπὶ σανίδων, κυρτοῦμαι ὅλως, στρεβλοῦμαι.

ἀποσκελετώνω Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκελετός.

Μέσ. καθίσταμαι οἶονεὶ σκελετός, ἀπισχναίνομαι: Εἶναι ἀποσκελετωμένος ἀπὸ τὴν πείνα Λεξ. Δημητρ. Ἦτανε κωπέλλα φρεγάδα καὶ τώρα τὴν καταντήσανε οἱ γέννες ἀποσκελετωμένη Μάν.

ἀποσκελίζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἵποσκελίζω Ρόδ. ἵποσκελῶ Ρόδ. ἀποσκουλίζω Πόντ. (ἽΟφ. Σαράχ. Τραπ.) Μέσ. ἀποσκουλίσουμι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποσκουλίζω πβ. σκουλος παρὰ τὸ σκέλος. Πβ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «ἀποσκελίσαι» παιδικὴν ὀρχησιν ὀρχήσασθαι.

1) Διέρχομαι ἄνωθεν τινος ἀνοίγων τὰ σκέλη, διασκε-λίζω Ρόδ. Συνών. ἀποδιασκελίζω, ἀποσκελώνω 2, διασκελίζω. 2) Διαίρω τὰ σκέλη, οἶον πρὸς βάδισιν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἐγανάχτεσα καὶ ν' ἀποσκελίζω κ' ἐπορῶ (ἀπέκαμα καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ προχωρήσω) Κερασ. 3) Ἐξαρθρῶ τὸ σκέλος, τὸν πόδα, διασπῶ, σχίζω Πόντ. (Κερασ. ἽΟφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ.): Ἀποσκελίσον τὴν κοσ-σάραν (τὴν ὀρνιθα) Κερασ. Ἀτώρα ἔρχομαι ἀποσκελίζω σε! (ἀπειλὴ) αὐτόθ. Κρούω τδ' ἀποσκουλίζω σε! ἽΟφ. Σαράχ.

β) Μέσ. πάσχω ἐξάρθρωσιν τῶν ποδῶν Πόντ. (Σάντ.)

ἀποσκέλισμα τό, ἀμάρι. ἀποσκουλίγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκελίζω.

Ἐξάρθρωσις τοῦ σκέλους, τοῦ ποδός.

ἀποσκέλωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀπουσισέλουμα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκελώνω.

Τὸ ἀνοιγμα τῶν σκελῶν.

ἀποσκελωματῆς ἡ, ἀμάρι. ἀποσκελωματῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκελώμα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Τὸ διάστημα τῶν διεστώτων ποδῶν: Μεγάλες ποῦ 'ναι οἱ ἀποσκελωματῆδες σου! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιασκελῆς 1.

ἀποσκελώνω ἀμάρι. ἵποσκελών-νω Τήλ. ἀπουσισι-λώνων Λέσβ. Μέσ. ἀποσκελοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκέλος.

1) Διανοίγω τὰ σκέλη Πόντ. (Κερασ.): Ἐπεσκελῶθες κ' ἔκαττες (ἐκάθισες μὲ ἀνοιγμένα τὰ σκέλη). Συνών. ἀποδιασκελώνω. 2) Ἀποσκελίζω 1, ὁ ἰδ., Τήλ.

3) Ἐπὶ ἀφροδισιακῆς συνουσίας, ἀνοίγω τὰ σκέλη Λέσβ. β) Ἐρῶ ἐμμανῶς Λέσβ.

ἀπόσκεπα ἐπίρρ. ἽΗπ. — ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 24 ἀπό-σκιπα ἽΗπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκεπή. ἽΗλ. καὶ ἐν Χρον. Μορ. 4038 ὑπὸ ἄλλην σημασίαν.

1) Ὑπὸ σκέπην, εἰς τόπον ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἄνεμος ἢ ὁ ἥλιος ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

... ἔχουν στήσει

δυὸ χελιδόνια μὲ φωλεὰ, ἀγάπης παρεκκλήσι,
κι ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπόσκεπα κι ἀπὸ τ' ἀγριοβόρι.

2) Κρυφίως, μετὰ προφυλάξεως ἽΗπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.): Πήγαινε κρυφὰ κι ἀπόσκεπα νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανεὶς ἽΗπ.

ἀποσκεπάζω Ζάκ. ἽΗπ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. Σέ-λιν. Χαν.) Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΚρυ-στάλλ. Ἔργα 2,87 ἀποσκεπάζω Πόντ. (Ἵμερ. Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουσκιπάζου ἽΗπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) Σαμῆθρ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀπουσκι-πάζου Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά. ἵποσεπάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.

